

"עולים כיתה" פרק 29 – הלימודים באם טיץ'

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד חושבים חינוך עושים חינוך מדברים חינוך

קובי: הפודקאסט שלנו "עולים כיתה", הוא מיזם ייחודי של התוכנית לתואר שני ותעודת הוראה אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, היום אנחנו רוצים לדבר על התוכנית שלנו, ועל החוויה הלימודית בה, מי בא ללמוד באם טיץ'? מה לומדים פה? איך הלימודים מכשירים את הסטודנטיות והסטודנטים להוראה בכיתות? ומתי הם מתחילים ללמד?

אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי, הפעם נדבר על האם טיץ', תוכנית הבית שלנו, אני שמח לארח היום את ציפורה בייזר. ציפורה למדה אופנה בשנקר. לאחר הלימודים החלה לעסוק בעיצוב תלבושות ותכשיטים, עד שהחליטה לעשות הסבה להוראה. היום ציפורה היא סטודנטית בתוכנית שלנו, וסיימה בימים האחרונים את שנת הלימודים הראשונה, היי ציפורה. תודה שבאת.

ציפורה: אהלן.

קובי: ציפורה, בואי קחי אותי ממש להתחלה, לרגע שאיתו הגעת לשנקר, מה, למה הלכת ללמוד אופנה בכלל?

ציפורה: אה, וואו, ממש רחוק. אני התעסקתי בבגדים כזה, כל התיכון, תפרתי לעצמי בגדים, הייתי מאוד מאוד קטנה פיזית, ורציתי לקנות כאילו בגדי נשים, ולא הייתי כזה בפוקס קידס, והייתי בכיתה י', את הייתי צריכה לדאוג לעצמי, ורציתי ישר ללמוד, אז עשיתי שנה אחת, למדתי באולפנה באומנויות, אז כל ההתעסקות ביצירה, הייתה....

קובי: כבר שם בתחילה.

ציפורה: גמורה. כן ואז היה התלבטות בין ללמוד אומנות, ללמוד עיצוב אופנה, אז בזמן השירות לאומי עשיתי מיונים לשניהם, ובחרתי עיצוב אופנה, כי חשבתי שזה פרקטי, יותר שכאילו וגם כזה הייתי לי חלומות גדולים, אמרתי כזה אני פראדה, והייתי מאוד כאילו כן.

קובי: וואו, תכף נדבר על הפער הזה, אבל התחלת ללמוד בשנקר, וזה היה ברור בעצם שאת הולכת ללמוד משהו כזה, לא פרקטי, או לא חשבת על אפשרויות יותר פרקטיות.

ציפורה: אני חשבתי שזה פרקטי. אני ממש הייתי בטוחה שזה אמנות פרקטית לחלוטין, ההורים שלי, אני לא יודעת, הם נותנים לי לחיות בסרט, מאז שאני כאילו, 2 ההורים שלי אומנים, גם אז כאילו, עצם זה שאנחנו הלכנו, כאילו.

קובי: נו, והנה הוא הביא אותך עד הלום, אז כנראה שזה תופס.

ציפורה: נכון, אמא שלי באמת אחר כך עשתה הסבה להוראה, מתישהו בחיים, אז היא מורה לאנגלית היום, אבל הם אומנים, וגדלתי כזה בסטודיום שלהם, ושניהם כזה עבדו בעסק די מהבית, זה מטר מהבית, אז זה היה טבעי ללמוד עיצוב, וללמוד אומנות, היה בחירה לא פרקטית, וללמוד עיצוב אופנה, היה בחירה פרקטית, לא חשבנו על זה שזה ישראל, ואין תעשייה של אופנה, וכאילו זה דברים שפחות....

קובי: והוראה הייתה ברקע או ש....

ציפורה: לא, אני כאילו גדלתי בישוב דתי, אז כל הילדות שלנו באולפנה, כאילו אתה כזה, את תהיי מורה, או עובדת סוציאלית, או אחות בבית חולים, כאילו כל הנגיד ביסודי, א' עד ח', אז כל המורות שלי היו אימהות של חברות שלי, כי כאילו כל מי שגרה בשילה, מלמדת בשילה, וזה כאילו חלק מהילדות, אז זה היה מאוד נגיד, היינו מדריכות בבני עקיבא, כאילו זה היה כזה נורא טבעי, להיות בהדרכה, ואז ללכת ללמוד משהו שהוא בחינוך, וללכת להיות מורה, ואני הייתי מאוד מרדנית, אז לא רציתי לעשות את מה שחינכו אותי לעשות, ואז למדתי באולפנה לאומנויות, בסיום י"ב, קיבלתי מלגה ללימודים, במכללת תלפיות.

קובי: אוקי.

ציפורה: להוראה, לתעודת הוראה באמנות של תואר ראשון.

קובי: כי זה היה ברור שזה המסלול.

ציפורה: כי זה היה כאילו הפרס. זכית, עשית עבודה טובה במגמת אומנות, קיבלת פרס להיות מורה לאומנות.

קובי: להיות מורה לאומנות. נהדר כן.

ציפורה: זה היה אז, זה מה שאני מתכוונת, שזה מה שחינכו אותנו כזה, באמת, ולקחתי את התעודה סופסוף, וזרקתי אותה לפח, והלכתי ללמוד בשנקר, זה היה כאילו.

קובי: כי המקום היה, קצת נמרוד.

ציפורה: כן, כי אמרתי מה, אני בחיים לא אהיה מורה, כאילו זה....

קובי: כי מה?

ציפורה: כי להיות מורה, זה להיות בדיוק מה שאני צריכה להיות, כאילו, ואני הייתי כזה אחר כך, גם מרדתי, אתה יודע, זה לקח לי זמן, התחלתי ללמוד בשנקר, הייתי עוד דתייה עם החצאית, שומרת שבת, אחר כך כבר בלי החצאית, אבל עדיין שומרת שבת, היינו 2.

קובי: היחידה. אה אוקי.

ציפורה: אנחנו עדיין חברות, אני עדיין סוג של דתיה, היא פרשה אחרי שנה ב'. היא לא נשארה עד הסוף, ואיפה הייתי? שכחתי.

קובי: בזה שמרדת בעצם.

ציפורה: אז זהו, אז.

קובי: אז מרדת, גם בסוף האולפנה, וגם אחר כך בשנקר.

ציפורה: אז כן, אז הלכתי כאילו לשנקר, שזה היה נורא, תכלס היה סוג של שוק כזה, חברות בשבילי זה היה גם שוק, כי את מגיעה לאוכלוסייה שהם כולם גם בני 25 ומעלה, סיימו צבא, סיימו טיול, מסביב עשו כאילו אולי איזה חצי תואר ראשון, אפילו משהו עיוני, ואז באו לעשות תואר בעיצוב אופנה, כאילו עיצוב אופנה זה לא סטנדרט, זה לא תואר רגיל, שאנשים הולכים אליו, אז כאילו אנשים עם הכי הרבה גלגולים, ואני הייתי כזה בת 18, כולי פיצית, ישר מכזה שירות לאומי בירושלים, ואז אז היה לי קצת שוק, תרבות זה דבר ראשון, למרות שאני בבית די ליברלי, אבל היה לי שוק תרבותי מטורף, והייתי צריכה, פשוט נשאבתי ללימודים, פשוט הייתי כזאת חננה רצח, כמו תמיד, וכזה הייתי מאלו שנמצאים במכללה עד הלילה, ותופרים עד הלילה.

קובי: אז אני קופץ כמה שנים קדימה, והנה את עכשיו.

ציפורה: הולכת להיות מורה. כן.

קובי: הולכת להיות מורה. אז כאילו איפה הפער הזה נסגר? בעצם או איך? או מה?

ציפורה: אני חושבת, אני חושבת שאחרי שנולדו לי הילדים. אז כאילו נרגע לי, יש משהו, שנולדים ילדים, שהפוקוס על עצמך קצת נרגע, כאילו האגו קצת יורד, אתה מבין שאתה לא מרכז היקום, או הפוקוס שלי הולך לילדים שלי, שהופכים להיות מרכז היקום. אז הילדים זה השיא של התהליך הזה, שלאט לאט כאילו יורדים מהעץ, ואתה מבין שהעולם גדול, ואתה קטן, ואתה צריך שיהיה לך טוב, ושיהיה לך כיף, ושלא רק לכבוש עוד איזה יעד, שזה היה המיין צאת שלי בהתחלה, של כאילו איך אני פראדה כזה, ואז לאט כזה להבין שאני לא, ואז היה לי משבר גיל 30 אחרי הלידה, של הייתי גם אחרי הלידה, אז.

קובי: זה הולך ביחד.

ציפורה: גם משבר לידה כן, הבת שלי הלידה השנייה, כאילו יש לי 2 ילדים, אז היא נולדה, ואז היה לי יום הולדת 30 ולא הייתה לי הייתה לי עבודה בעיצוב תכשיטים, אבל זה כזה מהבית, וכזה לא חזרתי לזה עדיין, ועוד הייתי כאילו בחופשת לידה, אני ניסיתי להבין מה אני עושה עם עצמי, והיה לי משבר עם בן זוגי, שאמר לי כאילו, טוב אבל תחליטי מה את רוצה לעשות, כאילו לא אכפת לי מה את עושה, אבל אל תתלונני שאת לא עושה, כאילו תחליטי מה כיף לך, מה את רוצה לעשות, ואז ניסיתי להיזכר במה עוד אני טובה, מה עוד יכול להיות לי כיף, מה הוא יצירתי מעורר השראה, אבל הוא לא בהכרח להיות היוצר בעצמי, כאילו לא להיות המעצבת, ופתאום חשבתי על זה שאולי באמת ללכת וללמד. נגיד כשהכרתי את מי שהיום בעלי, את אריה, ויצאנו אולי 2, 3 כזה מפגשים ראשונים, ואז הוא אומר לי, יאוו איך מתאים לך להיות מורה.

קובי: ומה הייתה התגובה? נעלבתי?

ציפורה: נורא נעלבתי. נורא נעלבתי. אז הוא אומר לי מה, לא, זאת מחמאה, דודה שלי הייתה מורה, וסבתא שלי הייתה מורה, וכאילו ואני ודודה שלו זה בערך אותו בן אדם, אז זה די מצחיק, אבל....

קובי: ונגיד היום זה כבר לא מעליב אותך, כי מה?

ציפורה: לא, היום אני גם, אני גם הולכת, וכזה נגיד איפה שואלים אותי מה אני עושה, ההורים בגן, אני אוספת את הילד מהגן, ואתה מתמנגל עם כזה הורים שאתה לא מכיר, ואז הם אומרים נו מה אתה עושה בחיים, כל אחד בא עם הזה, אז אני כזה, אני בהסבה מקצועית, אני הולכת להיות מורה בישראל, ככה אני אומרת,

קובי: תכף נדבר על זה, אבל מעניין אותי, למה זה לא מעליב אותך עכשיו?

ציפורה: א' כל, אני חושבת שזה רק משוגעים עכשיו הולכים להיות מורים, אז זה כבר איזשהו מרד, כאילו זה כבר לא הסטנדרט.

קובי: אה אוקי, אז נשארנו עם סטנדרט המרד, אוקי כן.

ציפורה: כן, לא כאילו זה כבר לא הדבר הרגיל לעשות, אני לא אלך ואהיה לא יודעת מה עורכת דין, אני כאילו צריכה לעשות איזה משהו קצת אחר, אז גם זה איזושהי גאווה כזאת, של כאילו כן יש לי את אה, כל, יש לי את הגב לעשות את זה, כאילו יש לי את האפשרות, אני חושבת שללכת ולהיות מורה פול טיים, אתה לא יכול בעולם של היום, אם אתה מבחינה נגיד כלכלית מאוד במצב מאוד רע, כאילו אתה צריך שנתיים שלוש, אני לא אעשה כסף גם אחרי שנתיים שלוש, אני לא אעשה כסף, אבל

קובי: כי הלימודים....

ציפורה: אבל עכשיו, שנה הבאה, אני הולכת ללמד וללמוד, ו-2 ילדים בגנים, אני לא יודעת מה תהיה המשכורת שלי, לדעתי המשכורת שלי תשלם על הגנים וזהו, כאילו אז אם הייתי במצב שלא הייתי נשואה, ולא היה לי....

קובי: אגב לא, עם כל הרפורמות היום, לא אבל את יודעת אני שואל....

ציפורה: איזשהו גב כלכלי שיכול לעזור לי לעשות את זה, אני חושבת שכל מי שאיתי, בתוכנית אם טיץ', מגיע עם איזשהו גב כלכלי מינימלי, כדי להתחיל, כאילו אתה לא יכול היום להיות מורה....

קובי: כדי לשרוד את הסבת אקדמאים היום, של שנתיים, כן.

ציפורה: כן, של זה שעכשיו אנחנו נכנסים, ואנחנו מורים, ואנחנו בהתחלה בסטאז', ואני ניסיתי את המחשבון שכר, וכאילו בוא אז אנשים כולנו הורים, כולנו על ממוצע גילאים פה הוא 35, 40, זה לא משכורת של אנשים, בגיל 35, 40, בשוק.

קובי: נכון, אבל זה השלב שהם יכולים להרשות לעצמך, לעשות את ההסבה.

ציפורה: אז בגלל זה אני מתכוונת, שאתה בא בדיוק, אתה מרשה לעצמך לעשות את זה.

קובי: את יודעת אני שומע את מה שאת אומרת, וזה מדהים, כי הרבה פעמים אנחנו שומעים את המועמדים, ואת הסטודנטים החדשים, שמגיעים ואומרים, זה מסתדר לי עם הילדים, והרבה פעמים הקטע האוטומטי שתדבר על אני עושה, או עושה הסבה, כי משפחה וילדים, זה כי החופשות, ואת באה ומציבה פה איזה נקודה מאוד מעניינת, של המיקוד של העיסוק בחיים, זה דווקא לא כי החופשות מסתדרות לי, אלא כי אני כבר מבינה שאני לא במרכז העולם, וזה מאוד יפה. אני חושב שזה באמת מאוד מאפיין אנשים שמגיעים לפה, ואומרים ואללה עשיתי כבר דרך בחיים, עכשיו אני בא לעשות הסבה, ואני קצת נותן, אני קצת פותח לכיוונים אחרים, ולא כי חופשות, וילדים, וצהרונים, ולא יודע, זה עבודה מאוד מעניינת.

ציפורה: נכון, וגם אני חושבת שכאילו אישית, בחוויה האישית שלי, אני עבדתי נגיד בתקופה, ב-3 שנים האחרונות, עבדתי בעבודה מאוד מאוד מאפשרת, ויכולתי לקחת לעצמי את אוגוסט חופש, ואז ידעתי שבספטמבר אני משלימה ועובדת יותר קשה, כאילו היה לי סוג של חצי עצמאית כזה, ותכשיטים ממש הסתדרתי, אז לכן זה גם לא מה שבוער, כלומר כבר חויתי מה זה שאני יכולה לשחק עם הלו"ז שלי, בגלל שהמקצוע שלי חופשי כביכול.

קובי: אז החלטת לבוא ללמוד הוראה, איך בחרת? למה דווקא סמינר הקיבוצים? איך הגעת דווקא לפה?

ציפורה: היו לי מכרים, שעשו תואר ראשון בסמינר הקיבוצים, כשאני הייתי כזה, שאני סיימתי שנקר, חברות שלי כזה התחילו, חברות של חברות, שהתחילו לעשות תואר ראשון באמנות של סמינר הקיבוצים, ואני זוכרת שהן תמיד נורא נהנו פה, והיה כזה וייב, שכאילו סמינר הקיבוצים זה מקום טוב, אז זאת אומרת התאמנו איתי, טוב אני אעשה הסבה למקצוע, אני אלך לסמינר הקיבוצים, שם יש אומנות, כאילו אפילו לא כזה, אפילו לא חקרתי עוד אופציות, לא היה כאילו די כזה קל, ויש לכם מענה טלפוני נהדר, שישר שהתעניינתי, נתנו לי את כל התשובות, וכזה את כל הפרטים, וזה היה נורא קל, אז שנה ראשונה.

קובי: והיום את מסיימת שנה ראשונה בעצם, בתוכנית שלנו באם טיץ', והשנה הזאת בעצם היא מתחלקת לשניים, יש בה גם יום לימודים, וגם יום התנסות, אז אני רוצה רגע שנדבר על דווקא על ההתנסות, ספרי לי מה זה התנסות, איפה התנסית, מה הייתה שם, מה היה שם?

ציפורה: אז ההתנסות זה בעצם, אנחנו מתחילים את זה החל מהשבוע הראשון של הסמסטר, כאילו ממש אני חושבת, לא מהשבוע השני, היה לנו מפגש אחד פה בסמינר, ענת סיפרה לנו איפה אנחנו הולכים לעשות את ההתנסות, וישר כאילו, ענת זו המדריכה הפדגוגית שלי, כן.

קובי: ענת זו המדריכה שלך, אנחנו עוד מעט נדבר עליה, כן.

ציפורה: שהיא כאילו כמו המורה, המחנך שלך, ואז היא נתנה לנו 2 אופציות של בתי ספר טובים, אחד בתל אביב, אחד בחולון, אז אני הלכתי לחולון, היה טוב, בגלל שאני גרה ברחובות, וזה יותר הגיוני לנסוע לחולון, ואז לבוא לתל אביב לסמינר, כי זה התנסות בבוקר, ולימודים בערב, פה באותו יום, זה היה החלטה לוגיסטית, אבל החלטה מעולה, כי עשיתי את ההתנסות בתיכון הייטק היי, אני חושבת הם קוראים לו תיכון פרס, או....

רני: "קמפוס פרס"

ציפורה: "קמפוס פרס, שיש שם מגמת עיצוב מטריפה, לא ממיינת, ומאוד מאוד פתוחה. הם גם לומדים שילוב של עיצוב ואזרחות, מגמה אחת, מגמה אחת עיצוב ועם אמנות, ואומנות פרופר. כאילו אז אנחנו התנסנו רק בעיצוב, לא הייתי ביום של האומנות, אז עיצוב פרופר, ועיצוב עם אזרחות, ולעיצוב עם אזרחות, גם מגיעים ילדים, שלא היית מצפה שיגיעו לעיצוב, ילדים שאין להם שום זיקה לעולם העיצוב, וזאת מגמה שהיא מעניינת. הם קוראים לזה עיצוב גלובלי, וזה היה התנסות מדליקה מאוד מפחידה בהתחלה.

קובי: מה את עושה שם? מה את עושה שם? את מגיעה, ומה בהתחלה?

ציפורה: אתה מגיע ואתה כאילו רק כמו עוד תלמיד, אתה פשוט נכנס לכיתה, בשקט, בזמן, יושב מקשיב, כאילו ברמה הזאת בערך בחודש הראשון, ואני נורא פחדתי להגיע לתיכון, כי אני גדלתי באולפנה, אז לא היה לי תיכון עם פנים, אז כאילו אמרתי רגע מה אני אכנס לתיכון, יש שם בנים ובנות, ויהיה להם כאילו....

קובי: מפתיע.

ציפורה: כן כאילו מה אני אעשה שם, ואיך אני אתה יודע, אני מדמיינת סרטים כזה, אתה שיעורים יודע, סרטים מהלימודים, דברים מהניינטיז, כאילו הייתי קצת כזה שוקיסטית, ומה אני אלבש אבל, ואיך אני, אז הגעתי, וראיתי שאני לא מעניינת אף אחד, שזה ממש בסדר, ואני יכולה להכיר, ולשבת שם, והכל טוב, ובעצם חודש רק התבוננו, כשהיינו בשיעורים של מי שהדריכה אותנו צמוד, שזו ענבל, שהיא מקסימה, והיא ממש הקפידה לקחת את הזמן. היה לנו שעה חלון, ובשעה החלון הזאת, היא הייתה יושבת איתנו, איזה חצי שעה, והיא הייתה מספרת נטו, נגיד למה היא פתחה את השיעור, כמו שהיא פתחה אותו. נגיד היה שיעור שהיא פתחה באיזשהו שיח חברתי, ואז היא אמרה לנו שהיה מקרה בבית ספר יום לפני, ואין תלמיד, לא אכנס לפרטים, אז זה כאילו בגלל זה היא פתחה את השיעור בהתייחסות לזה, או ואם בכלל, או היא בכלל מורה מקצועית, פשוט מורה לעיצוב, והיא פשוט בן אדם, אז הצורה שבה היא הייתה מספרת לנו, אחרי השיעורים באגביות כזאת, היא לא הייתה אומרת, בואו אני אשב איתכם, כאילו היא הייתה כזה, יאללה אתם כבר פה, זורקת לנו כמה זה....

קובי: היא מסבירה לכם את הרציונל, שמאחורי מבנה השיעור, שכבר סיימתם לראות כרגע.

ציפורה: את הרציונל שמאחורי, בדיוק למה הם עובדים בקבוצות, למה היא מתעקשת על ילד מסוים, שנגיד היא הייתה רואה, אנחנו נגיד באיזשהו שלב בשנה היא אפשרה לנו יותר לעזור להם, כביכול אז היא הייתה אומרת אוקי הם קיבלו עכשיו משימה, היה חשוב להגיד הכל על

הפרויקטים שם, הם פיביאליים, אז זה כאילו זה למידה עצמית, סוג של, אז הם יושבים ועושים חקר, נגיד על המחשב, אז אמרנו, אתן יכולות לעבור ולעזור להם בחקר, אז אני עוברת בין התלמידים, ואז אם אני רואה שאני לא עוזרת לתלמיד, אלא עושה לו, אז היא נורא כאילו תפסה את הרגע, ונורא גם הסבירה כאילו, אנחנו לא, אנחנו לא עושים במקומה, כאילו את רוצה להראות לו את הכפתור, את אפילו לא יכולה לקחת לו את העכבר, ולהראות לו את הכפתור, פתח קובץ, תגידי לו כאן למעלה, יש פתח קובץ, יש זה, כאילו דברים שלי, אני לפעמים בן אדם כזה שאומרת יאללה, אני אעשה את זה יותר, כאילו הילד שלי מתלבש לאט, יאללה, אני מלבישה אותו מהר, כאילו אז זה כזה.

קובי: אז בחודש הראשון צפיתם, ואז מה?

ציפורה: ואז לאט היינו יותר חלק, העברנו כל אחד מאיתנו משהו כמו 2 3 שיעורים, צפינו כאילו בסך הכל היה כזה לא יודעת, אולי 2 שיעורים שכולנו העברנו ביחד, ואני העברתי 2 שיעורים, אבל כאילו זה היה לפי לא היה איזה לחץ אצלי להעביר שיעור, זה לא היה המהות להעביר שיעור, זה להתנסות רגע עם הפחד הראשוני הזה, של לעמוד מול הכיתה, אני לא אגיד שזה אני לא חושבת שלהעביר שיעור מאוד מלמד בהתנסות, אני חושבת שצריך את זה לפעם הראשונה, בשביל לרדת מהלחץ, ואחר כך כאילו, מהפעם השנייה, כבר לי הייתה מאוד כיפית, וקלה, ונעימה, אבל לא הרגשתי צורך להעביר שיעור שלישי, לא התעקשתי על זה, העדפתי דווקא לצפות בעוד שיעורים, להשתתף איתה בעוד שיעורים, היה שיעור אחד שהיא הייתה צריכה לצאת לאיזה פגישה, והיא אמרה לי זה השיעור שלי, אני מתחילה אותו, את ממשיכה אותו, זה דווקא היה הרבה יותר מלמד.

קובי: ההפתעה הזאת.

ציפורה: כן, מאשר כאילו להכין שיעור בעצמי.

קובי: אז אני אגלה לך סוד, אני אגלה לך סוד בתור מדריך פדגוגי בעצמי, אני חושב שהיתרון שלך בתור מדריכה בעבר, גרם לעסק קצת להיות מיותר, אני כן רואה הרבה הבדל בין חברה שיש להם ניסיון גדול בהדרכה, ואז העסק קטן עליהם, והם לבין כאלה שאין להם, ואיך מגיעים אלינו לתוכנית, הרבה חברה שאין להם ניסיון בהדרכה ופיקוד, אבל הם עדיין רוצים להיות מורים, ואז אתה רואה את הפער האדיר, בין שיעור מספר אחד שהם העבירו, לשיעור 5.

ציפורה: אוקי.

קובי: שהם העבירו, זה תהליך ענק.

ציפורה: כן, את זה אני יכולה להבין, וגם אנחנו צפינו כאילו באמת כל אחד מאיתנו, אנחנו קבוצה של אני חושבת שאנחנו 7, כן 7 באומנות ועיצוב, וכולנו מאוד שונים, מרקעים שונים, חלק כבר מורות, חלק כזה, והיו כאלו שכן אמרו, אני חייב, אני חייב, עוד שיעורים כאילו אני חייב עוד שיעורים, והם קיבלו עוד שיעורים, זה היה כן אינדיבידואלי, כזה אבל לגמרי.

קובי: אז בעצם יש לכם, או הייתה לכם הנחייה, סוג של הנחייה כפולה, כזאת גם מצד אחד, את ענת שהייתה מדריכה פדגוגית, וגם את ענבל שהייתה המורה, המאמנת, בבית ספר, איך זה עובד הכפילות הזאת? או ההדרכה הכפולה? מה החלוקה ביניהן?

ציפורה: נגיד בבית ספר זה ממש ענת, זה ממש ענבל, כאילו אתה לא, ענת לא היא, כשהיא באה לצפות בנו, היא באה לצפות בשבילנו, אבל היה פעמים שהיא לא באה, וענבל צפתה בנו, זה ממש היה בסדר, כלומר זה הממלכה של ענת, זאת של ענבל, זאת המגמה של ענבל, היא הקימה את המגמה הזאת, ויש לזה יראת כבוד, אתה מגיע למגמה שלה, ולומד ממנה.

קובי: כן, שלה.

ציפורה: והיא עושה אחרת, מגמה שאין בעוד תיכונים, אין את הדבר הזה של אזרחות ועיצוב ביחד, זה סופר מיוחד, או שהכל פיביאלי, כאילו כל הדברים האלו, מאוד מאוד מיוחדים למקום, ולכן נורא עשינו הפרדה, אבל ענת נורא אוהבת את ענבל, ונורא אוהבת את הגישה שלה, ונורא נתנה לנו את הביטחון, שענבל היא....

קובי: הסמכות. כן.

ציפורה: כן כאילו ענת תופסת ממנה, גם אני חושבת שיש להם יחסים מאוד הדדיים, בין שניהם, הן נורא אוהבות אחת את השנייה, ורואים את זה, אז זה היה נורא כיף, כי אז היו לי 2 מנחות, כשהתלבטתי בין בתי ספר, אז התלבטתי עם ענת, והתלבטתי עם ענבל, והן עזרו לי לבחור, אז כאילו....

קובי: וחופץ מהיום הזה של ההתנסות, היה גם את היום יום הלימודים, בעצם בסמינר, ומה לומדים? מה איזה קורסים? מה עושים?

ציפורה: אז לומדים מאוד מאוד מגוון בסמסטר הראשון, היה לנו קורס על מיומנויות רגשיות אצל תלמידים, סאל, אני לא זוכרת בדיוק, שהיה מאוד ממלא, ודווקא כאילו קורס שהתחלנו, והסתכלנו על, כאילו אוקי בדיעבד, הוא היה ככה מאוד מאוד מוצלח, ופתח את הראש, יש סמינריון, שזה יותר דידקטי כזה הייתי אומרת, כאילו אתה פשוט צריך לעשות קורס סמינריון, יצא לנו סמינריון תקשורת בלימודי בוקר, לימודי ערב, אני חושבת שהם עושים משהו אחר, וזה נהדר, כי המרצה שלנו, הוא ממש טוב, וממש כיף בשיעורים שלו, וכאילו מעניין, אבל בסוף אנחנו צריכים לשבת, ולכתוב עבודת סמינריון, זה לא בהכרח.

קובי: כי זה בכל זאת גם תואר שני, כן.

ציפורה: קשה. בדיוק. זה בשביל התואר, זה מה שאני מתכוונת, כאילו זה פחות להוראה, וזה יותר לנו, אז זה נחמד, שזה כאילו מעולה, שיצא לנו עם המרצה הזה, והיו נושאים מעניינים, וזה היה תקשורת, שזה נושא סופר מעניין ורלוונטי, במיוחד השנה עם כל המה שקרה פה במדינה, וזה הגיע לשיעורים ביג טיים, אבל זה באמת, יותר לחזור להיות תלמיד בעצמך, וכאילו פחות להשליך את זה אוטומטית, יש משהו כשלומדים, נגיד מה שלמדנו איתך, על מנהיגות בכיתה אוטומטית, אתה מנסה להשליך את זה על סיטואציות שאתה תחווה, או שאתה צופה בהם, בהתנסות שלך, ובשיעור שלנו, אתה מגיע, ואתה תלמיד, יש כזה משהו נחמד כן.

קובי: כן שזה גם כיף, ובראייה את אומרת, על הנושא של ההוראה, אז בראייה של שנה הבאה, את חושבת שקיבלת כלים, כדי להיכנס יותר טוב לכיתה בשנה הבאה?

ציפורה: בהחלט כן. קודם כל ההתנסות, הייתה הכלי הכי גדול שקיבלתי, כדי להיכנס בשנה הבאה לכיתה, כי אם היה לי את הפחד הקטן הזה, שכאילו בהתחלה שאמרתי, וואי אני אכנס לתיכון, ואני אומרת עכשיו, אני שנה הבאה הולכת ללמד משרה מלאה, י', י"א, י"ב, ואין לי שום פחד, של מה יהיה בכיתה. יש לי פחד, של כאילו האם אני יהיה לי מספיק זמן, כדי לייצר להם מספיק תכנים, כאילו, אבל הפחד הוא כבר לא על ה.... כאילו אני לא מפחדת, שאני אכנס, ויברח לי פיפי, אז זה פחד אחר.

קובי: מעולה. כן, תני טיפ למי שמתלבט אם להירשם לתואר.

ציפורה: אם אתה כבר הגעת לשלב שאתה מתלבט, אם להירשם לתואר, ואתה יודע מה זה אם טיץ', שזה משהו שאנשים בדרך כלל סתם אנשים לא מכירים בכלל, וצריך רגע לחקור ולדעת, אז זה אז זה נראה לי שמקומך הוא מן הסתם חיובי, תדע שזה מקצוע שהוא כן מאפשר, אני חשבתי אני קצת הייתי לחוצה כשנרשמתי, הבת שלי רק נולדה והייתי קצת

בלחץ, איך אני אשלב הכול, וכתבתי לענת אחרי המיונים איתה, ואמרתי לה תקשיבי, אני גם עובדת, ואני גם עם ילדה, ואני מתלבטת אם לדחות את הלימודים בשנה, כאילו האם אני אצליח, והיא אמרה לי כולם אנשים עובדים, כולם עם ילדים, ואף פעם לא היה לי תלמיד שנכשל, אז אמרתי אוקי, וזה נורא הרגיע אותי, וזה באמת ככה. כאילו אם צריך עוד איזה שבוע לאיזה הגשה, אז מאפשרים לך, וגם המשימות שנותנים לנו פה, הם אני מרגישה שהמרצים לוקחים בחשבון את זה, שאנחנו בתואר שני, ולא בתואר ראשון, ויש לנו עוד דברים ככה לדאוג להם, אז הכול ככה במינון הגיוני.

קובי: אנחנו אכן לוקחים בחשבון. לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר, ציפורה אני שואל, ואת זורקת את המילה הראשונה שעולה לך בראש, מוכנה?

ציפורה: אוקי כן

קובי: שירות לאומי

ציפורה: ס

קובי: שילה

ציפורה: אחלה

קובי: שנקר

ציפורה: כיף גדול

קובי: תכשיטים

ציפורה: מהמם

קובי: הייטק היי

ציפורה: הלוואי שאני אעבוד שם

קובי: חינוך

ציפורה: חינוך מרגש

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום לימודים קשה

ציפורה: כוס יין

קובי: אם טיץ'

ציפורה: כיף גדול

קובי: סמינר הקיבוצים

ציפורה: חברים

קובי: ציפורה, אני מודה לך מאוד על השיתוף בחוויה של השנה הראשונה, ואני מאחל לך ששנת הלימודים השנייה תהיה משמעותית ורלוונטית, לא פחות מהראשונה, ובעיקר שתתחילי ללמד בפועל, ושתהני מזה.

ציפורה: תודה רבה.

קובי: אז תודה לך, ואני מזמין את המאזינות והמאזינים שלנו, לפנות אלינו, ולדבר אתנו על האפשרות, להירשם לתוכנית שלנו, אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית, שם

תוכלו להגיב על הפרק, לפנות אלינו, לדבר איתנו, לשתף אותנו, חפשו תואר שני מוסמך בהוראה אם טיץ', סמינר הקיבוצים, או אתם יכולים גם להתקשר אלינו. ציפורה אמרה שהמענה הקולי שלנו הוא מצוין, אז 036901200.

“עולים כיתה”, כאן סיימנו, אני רוצה להודות לד”ר עדי שרעבי, ראש תכנית מוסמך בהוראה אם טיץ’ בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה, אני קובי דביר ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר, אתם גם יכולים לכתוב לנו.

Olim.kita@smkb.ac.il

נשתמע בפרק הבא